

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 20

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
20 Mai 1939

LIBERTATEA OMULUI ȘI PREDESTINAȚIA

de I. T. Cocuț

În două articole din numerile trecute ne-am ocupat de libertatea omului și de marea ei însemnătate. Dar trebuie să recunoaștem că există ceva care încurcă pe mulți oameni în legătură cu această libertate! Ba sunt unii care o tăgăduiesc cu totul.

Ei spun că Dumnezeu a știut de mai înainte totul și a hotărât din veșnicie soarta fiecăruia dintre noi. Și sunt o mulțime de versete biblice care se pare că sprijinesc această părere.

De pildă, Pavel spune: „Și pe acela pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe acela pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți...” (Rom. 8:30) „Voiu avea milă de oricine imi va plăcea și mă voiu îndura de oricine Mi va plăcea să mă îndur.” „Așa dar, nu atârnu nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă... astfel El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea” (Rom. 9:15—18) „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale...” (Efeseni 1:4—5)

În legătură cu aceste versete și cu altele asemenea lor, s'a zidit o învățătură foarte răspândită în veacurile trecute, numită: predestinație. După ea, Dumnezeu a croit soarta fiecăruia din noi din veșnicie. El a fixat fiecare faptă și fiecare pas al nostru. El a stabilit câți oameni să meargă în ceruri și care să fie acela și câți oameni să meargă în iad și care să fie aceia. Oamenii nu pot face altceva decât să meargă pe drumul ce le-a fost sortit. Ei nu pot schimba nimic din el. Prin urmare, omul nu are nicio libertate să facă nimic dela sine:

Această învățătură e răcicită și conține mult neadevăr în ea.

1.) Întâi, dacă omul nu e liber, cine e de vină că el păcătuiește? El face ceea ce i-a fost rânduit să facă și deci nu are nicio vină; astfel această învățătură aruncă vina păcatului pe Dumnezeu, poate fără să-și dea seama.

2.) Dacă omul nu e liber, el nu e răspunzător de ceea ce face. Nimeni nu poate fi pedepsit, dacă face rău și nu merită să fie răsplătit dacă face bine. Prin urmare, iadul e o nedreptate. De ce să suferă omul dacă a făcut numai ceea ce era silit să facă? Dacă n'a fost liber, el n'a avut drept să aleagă.

3.) Această învățătură a adus roade rele. Cei ce au crezut-o, au spus că nu mai trebuie să predicăm păcătoșilor Evanghelia. Dacă ei sunt rânduiți să se pocăiască, vor face acest lucru și fără predica noastră, iar dacă sunt rânduiți pentru iad, toată truda noastră e degeaba. Astfel teoria aceasta i-a făcut pe creștini să nu asculte de cea mai mare poruncă a lui Hristos, aceea de a se duce în toată lumea și a predica Evanghelia la toate popoarele.

4.) E adevărat că Dumnezeu a știut de mai înainte tot ce are să se întâmple. E adevărat că Dumnezeu nu lucrează fără plan, ci tot e făcut de El cu un rost și cu un scop fix. El a plănuit totul din veșnicii și viața noastră a fiecăruia a fost prevăzută de El în amănunțime. Dar e tot atât de adevărat că, în planul Său, El a așezat și libertatea omenească. A hotărât din veșnicie să ne facă niște ființe cu capacitatea și de a alege și a hotărî. Și tot din veșnicie a hotărât să respecte libertatea omenească.

Iarăși e adevărat că pe ucenicii Săi i-a ales și i-a rânduit din veșnicie, dar e tot atât de adevărat că El i-a ales, căci a prevăzută de a-

tunci că ei se vor folosi de libertatea lor pentru a crede în El. Alegerea a fost făcută pe temeiul credinței lor.

E adevărat că Dumnezeu are milă de cine îi place să aibă milă, dar tot Biblia ne învață că Lui îi place să aibă milă de toți oamenii. El dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. (2Petru 3:9)

E adevărat că Dumnezeu „împietrește pe cine vrea”, dar iubirea Lui îl face să nu împietrească pe niciunul care se poate pocăi. Viața lui Faraon ne învață că, numai după ce regele Egiptului s'a împietrit de mai multe ori până n'a mai fost nicio speranță de îndreptare din partea lui, numai atunci l-a împietrit și Dumnezeu. Numai după ce a încercat să facă din el un vas de onoare și n'a reușit, numai atunci l-a făcut un vas al mâniei.

E adevărat că nimeni nu poate veni la Hristos, dacă nu e atras de Tatăl, dar e tot atât de adevărat că Dumnezeu atrage la sine pe toți oamenii. Iubirea Lui e pentru toți. „Căci așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Fiul Său, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Dar sunt mulți oameni care nu se lasă atrași de Tatăl și nu vreau să creadă în Fiul.

E adevărat că Dumnezeu a ales dinainte de naștere pe Iacov și a lepădat pe Esau, dar e tot atât de adevărat că El a știut din veșnicie că Iacov va crede, dar Esau nu.

Trebuie să ținem bine minte, când cugetăm la aceste lucruri că Dumnezeu e iubirea. El nu e o persoană nepăsătoare, care să condamne și să mântuiască la întâmplare și la bunul plac. Nu. Dumnezeu e dragostea desăvârșită. Planul său de mântuire e plin de dragoste. E făcut în așa fel ca să se mântu-

(Continuare în pag. 6-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 20 Sâmbătă 20 Mai 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

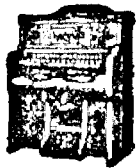
DELA REDACȚIE

Nu peste mult se încheie un jumătate de an. FARUL nostru a apărut și a fost expedit regulat la toți abonații. Inșă, sunt frați care nu s'au abonat decât pe un jumătate de an și acum, rugăm foarte stăruitor pe acești scumpi cetitori, să nu lase în uitare foile noastre și să se reaboneze până la sfârșitul anului. Pe lângă abonamentul dv. vă rugăm să mai adăugați cel puțin unul, căci și astfel ajutați la progresul lucrului sfânt pe care-l îndeplinește FARUL. Iar pentru lucrul pe care l-ați depus până acum, pentru răspândirea lui, vă mulțumim din inimă și vă dorim bogate binecuvântări dela Tatăl ceresc.

* * *

Vă rugăm să scrieți pe dosul couponului cu care trimiteți banii, scopul pentru care-i trimiteți. Banii să fie trimiși numai la adresa casierului: N. Oncu, str. Blanduziei 4, Arad.

Harmonii
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

URMELE FAPTELOR

de M. Dumitrașcu

„Fapta rea se trece, dar urma ei rămâne”. Așa era titlul unei frumoase bucați de cetire, pe când învățam în școala primară. Era o istorioară interesantă, pe care mă silesc s'o redau în rândurile de mai jos, pe cât memoria mă va ajuta.

Un băiat, crescut în casa părinților săi în lux și belșug, deoarece erau bogați și era singurul lor copil, când s'a făcut mare și a venit în legătură cu alți copii care și ei aveau niște valori în fața lui. Urmărit de părinții săi, prin șfaturi, pedepse și alte mijloace pe care le credeau potrivite pentru a-l despărți de tovărășia copiilor răi și de a scoate din mintea și inima lui deprinderea și obiceiurile rele, au rămas fără rod. Copilul a continuat să trăiască mai departe în așa fel, încât numai rușine și durere aducea părinților săi. Lacrimile și rugămintele tatălui și mamei n'aveau nicio valoare în fața lui. Urmărit de părinții săi, prin șfaturi și pedepse, au rămas fără rod. Copilul a continuat să trăiască mai departe în așa fel, încât numai rușine și durere aducea părinților săi. Lacrimile și rugămintele tatălui și mamei n'aveau nicio valoare în fața lui. Urmărit de părinții săi, prin șfaturi și pedepse, au rămas fără rod. Copilul a continuat să trăiască mai departe în așa fel, încât numai rușine și durere aducea părinților săi. Lacrimile și rugămintele tatălui și mamei n'aveau nicio valoare în fața lui.

Ca culme a viciei sale rele, spre durerea și rușinea grozavă adusă părinților săi, într-o bună zi a plecat de acasă pentru a scăpa de dojana și sfaturile lor. Departe de casa părintească, lipsit de control și sfat părintesc, viața lui continuă să fie tot mai rea din zi în zi. Faima faptelor sale blestemate ajungea la urechile părinților și le sfâșia inima de durere.

Într-o zi, tatăl luă hotărârea ca, de câteori va auzi de o faptă rea săvârșită de fiul său, să bată câte un cui în una din ușile locuinței lor, și așa a și făcut până când ușa a fost cuprinsă toată; părea ghintuită.

Tatăl a scris fiului o scrisoare în care i-a spus despre acest fapt care a avut darul să-l pună pe gânduri, să se căiască de faptele lui rele și să ia hotărârea de a-și îndrepta viața. Din ziua aceea a început să facă bine în loc de rău și tatăl de câte ori auzea despre o faptă bună săvârșită de fiul său, scoala un cui din ușă.

Între timp, băiatul s'a întors la casa părintească, a cerut iertare părinților pentru supărarea și durerea ce le-a produs-o și a continuat să trăiască o viață frumoasă.

În ziua în care băiatul a dat ocazia tatălui să scoată ultimul cui din ușă, a luat de braț pe tatăl și l-a dus la ușă, zicând: „Tată, acum cred că ești mulțumit de purtarea mea; uite n'a mai rămas niciun cui în ușă”. Tatăl a privit pe copil în față și i-a zis: „Da copilul meu, sunt mulțumit de felul cum te-ai purtat în ultimul timp și-mi pare bine că n'a mai rămas niciun cui în ușă, dar uite, au rămas urmele cuielor”. Și copilul lăsa capul

în jos, trist, în timp ce tatăl continuă să-i spună: „Fapta rea se trece, dar urma ei rămâne”.

Sunt mulți oameni în situația acestui băiat. Viața lor până la un timp a fost o viață de păcat. Tot răul și toate păcatele ce le-a fost cu puțință, le-au săvârșit cu sete. A venit însă o vreme, când și-au dat seama că drumul pe care au apucat și viața păcătoasă pe care o au, îi duce la pierzare. Sfătuiți de ai casei, de prieteni și convingându-se singuri de tristețile și dureroasele experiențe ale păcatului, iau anumite hotărâri bune de a se îndrepta. Dar vai, curând constată că hotărârea lor bună e cu neputință să fie împlinită. Firea rea, cu toate apucăturile ei rele, e de neîndreptat. E complet otrăvită de păcat și orice încercare de a o îmbunătăți e zadarnică. Mulți încearcă să facă ceea ce Domnul Isus spune să nu încerce nimeni să facă: să pună pețec nouă la o haină veche, căci nu numai că aceasta este o cărpocăală, dar „ruptura”, desnădejdea și durerea celui ce încearcă să carpească firea veche cu ceva nou și bun, este mai mare, întrucât constată că o astfel de încercare din partea lui rămâne fără efect.

E robul firii sale vechi și a patimilor ei, de care, prin propria sa putere nu poate scăpa. Ioan 8:30—36. Atunci, în desnădejdea sa, dându-și seama de pierrea sigură care-l așteaptă, tocmăie ca cel amenințat să se înnece, se agață până și de un fir de iarbă. Încearcă atunci să scape prin așa zise: „Fapte bune”. Să facă milostenie, să meargă regulat la biserică, să îndeplinească anumite forme religioase, cu un cuvânt e dispus să facă tot ce i s'ar spune că ajută la scăparea sa de sub osânda lui Dumnezeu. Dar și acestea nu sunt altceva, decât petece noi la o haină veche, sortită pieririi, căci aceasta este soarta firii vechi. Rom. 6:23. „Plata păcatului este moartea”. Aceasta o spune cuvântul lui Dumnezeu și nimeni, orice ar spune sau orice ar face, nu poate schimba sau măcar îndulci această sentință. Firea veche trebuie să moară și lecul ei trebuie să-l ia o nouă fire, firea din Dumnezeu.

Să presupunem că cineva ar reuși, ceea ce este cu neputință, să facă dela un timp, numai și numai fapte bune. Ar putea persoana aceea să fie mulțumită cu starea sa, s'ar crede scăpat de osânda veșnică a iadului? Eu cred că nu. Există ceva care-l apasă, ceva care la urma urmei îl va trage în întunerecul cel mai din afară, în iad, și acest „ceva”, e trecutul său care a rămas, roadele firii sale vechi, cu toate urmările lor rele.

Dacă ar trăi cineva două sau trei vieți de om și în acest timp să facă numai

Continuare în pag. 8-a)

Promisiuni pentru cei întristați

de Earl Truța

Pe cine nu-l interesează aceste promisiuni? Cine nu are nicio dată întristări? Cine nu suferă nicio dată? În care familie n'a venit nicio dată mâhnirea? O, noi cu toții căutăm liniște și mângâiere! Suntem oboseți și în suflet apăsați. Toți au avut obraji cândva brăzdați de lacrimi. Într-o vreme vine pentru tine și mine: unde să găsim adăpost când vine furtuna? „Cine va fi scutul nostru, când grija zilei de mâine ne atacă?”

I. Zile mai luminoase. Psalmul 30:5.

David a fost înconjurat de dușmani când a scris acest imn de laudă. O ciură băntuia țara. Tinerii care ar fi fost cu el, au fost secerati de această plagă. Inamicii săi era cât pe aci să se bucure de căderea lui. Dar el cheamă pe popor să laude pe Dumnezeu, împreună cu el. „Cântați... căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața; seara vine plânsul, iar dimineața veselie”.

Acest psalm este un imn de mulțumire pentru scăparea lui David cu viață, dela o boală teribilă. Nu numai poporul a fost atacat, ci și el a fost foarte bolnav, și era să moară.

„Tu m'ai vindecat” zice el. „Tu m'ai adus la viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă”.

Înainte de a fi bolnav, el s'a simțit tare. „Când îmi mergea bine ziceam: nu mă voiu clătina nicio dată!” Dar, când a intrat boala în casă, chiar în trupul său, s'a tulburat. El credea că Domnul și-a ascuns fața dela el. Noi astăzi știm că David a greșit în părerea lui, că Dumnezeu nu s'a uitat de el în suferința lui. Când îți e bolnav copilul, nu-l iubești? „O, da, îl iubesc parcă și mai mult”, răspunzi tu. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”. Să nu credem nicio dată că necazul sau boala sunt o ascundere a feței lui Dumnezeu. În suferința lui, David a strigat către Dumnezeu: „Ascultă Doamne, aș milă de mine! Doamne ajută-mă!” Acest strigăt a adus vindecare. David vine să laude pe Dumnezeu pentru bunăvoința Lui. Chiar dacă plânsul vine ca un călător, să locuiască cu noi seara, el va pleca diminea-

ța, și după el, un alt musafir sosește: bucuria, veselie!

II. Scăpare. Psalm 34:19.

O altă promisiune pentru cei întristați este scăparea din nenorocire. David se adresează celor neprihăniți, în a doua parte a psalmului. „Cine vrea să aibă parte de zile fericite? — vers 12. Autorul răspunde la această întrebare și ne dă secretul unei vieți fericite și binecuvântate. Frica de Domnul aduce fericire. O frică plină de încredere și iubire!

Stăpânirea limbii este deosebit de necesară pentru fericire. „Ferește-ți limba de rău, și buzele de cuvinte înșelătoare! „Bunavoințivore și pacea aduce fericire în viață”. „Caută pacea și aleargă după ea”.

Domnul ascultă pe acest fel de oameni, „urechile Lui iau aminte la strigătele lor și nu numai ascultă rugăciunile lor, ci îi și scapă de orice nenorocire”. Domnul îi scapă pe neprihăniți totdeauna. „Domnul scapă sufletul robilor Săi, și nici unul din cei ce se încred în El, nu este osândit”. Deci, să ne bucurăm de această promisiune!

III. Mângâiere. Isaia 43:2.

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca, dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde”.

Această făgăduință a fost dată lui Israel, când el a suferit „diaspora”, împrăștierea lui.

Multe suferințe au avut copiii lui Israel, în călătoriile lor, în exil și în întoarcerea lor în Palestina. Suferințe trupești, suferințe mintale, suferințele despărțirilor de familii, de case, de Templu. Atât de multe, și de mari, încât credeau că vor fi înecați, arși și nimicți. Dar Domnul spune: „nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine”.

Mâhniri adânci vor fi, dar nu-i vor distruge. Nu putem scăpa nici de apă, nici de foc, dar Dumnezeu are grijă ca să ne scape înainte de a fi nimicți. Iov a fost ruinat, bolnav, dar în jurul lui a fost un cerc peste care nimeni n'a putut trece. Dumnezeu zice: „Până aici, dar mai departe nu!”

„Cheamă-mă în ziua necazului tău, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!”

IV. Toate lucrurile lucrează spre bine. Romani 8:28.

„Știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Chiar suferințele despre care Pavel vorbește în versetul 18, lucrează spre bine, și cât de mult a suferit Pavel din pricina iubirii sale față de Dumnezeu și față de adevărul Său! El a fost închis, bătut cu pietre și cu nuiele, și după toate acestea, el a putut să zică: „Toate lucrurile lucrează spre bine”. „David a mărturisit același lucru: „Până ce am fost smerit rățăceam, dar acum păzesc cuvântul Tău”. Psalm 119:67.

„Este spre binele meu că m'ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale”. Vers 71.

Astfel de urmași ai lui Dumnezeu apreciază bucuriile vieții și în același timp simțesc că este un scop înțelept și o binecuvântare în mâhnirile și încercările ei. Bunătatea lui Dumnezeu, de multe ori nu ne aduce la pocăință. Din contră, ne lipește mai mult de lumea aceasta. Avem nevoie de disciplină, de o trezire prin suferință și încercare. Ele ne arată că lumea aceasta nu este locuința noastră trainică, ne arată că suntem slabi și puterea noastră este în Dumnezeu, că este o Putere mai înaltă care judecă lumea. Pierderea, boala, zilele de încercare ne fac să spunem ca Iov: „Iată, aceste le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze înaintea celor vii”. Încercările de multe ori devin binecuvântările noastre cele mai mari! Să ne răzăm ne promisiunea aceasta. „Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”.

V. Harul divin este de ajuns. II Cor. 12:9.

„El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns”. Probabil ispita mare a lui Pavel a fost mândria. „Să ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a pus un țepuș în carne, un sol al Satanei ca să mă palmuiască”. El ne spune că era în pericol de a fi mândru pentru descoperirile cele mari pe care le-a primit. Ca să nu se slăvească pe el însuși, i s'a dat un

(Continuare în pag. 4-a).

Așezămintele (simboalele) bisericii Nou-Testamentale

Un așezământ însemnează practica instituită de Hristos pentru a fi observată totdeauna de către biserică ce poartă numele Lui. Baptilștii cred că există numai două așezăminte (simboale), adică: botezul și Cina Domnului. Domnul Isus Hristos, însuși a fost botezat de către Ioan, în râul Iordan și mai târziu a îndemnat și pe ucenicii Săi să se boteze. Este lucru evident că ei au fost ascultători, fiindcă cetim în cartea „Faptele Apostoilor”, că o mare mulțime a fost botezată în ziua de Rusalii. Este un fapt interesant că Domnul Isus Hristos personal, n'a botezat, totuși biserică Lui a ținut la acest așezământ în toate veacurile.

Semnificația (simbolizarea) botezului este așa de mare și frumoasă, încât face o mare impresie pentru toți cei din jur. Botezul simbolizează îngroparea (prin afundare) a vieții vechi și învierea la o viață nouă. De aceea este lucru foarte important ca toți candidații pentru botez, să fie cercetați bine de către biserică, apoi să fie botezați, fiindcă botezul este ca o ușă de intrare în biserică.

Biserica baptistă nu crede că botezul e necesar pentru mântuire, ci mai mult e o dovadă de ascultare, necesară pentru oricine dorește să devină un membru în biserică.

Al doilea simbol este Cina Domnului care a fost instituită de Domnul Isus Hristos, în camera de sus, în noaptea în care fusese vândut, înainte de suferințele și moartea Sa. Cina aceasta simbolizează: „Trupul Domnului Isus Hristos” frânt și sângele Lui vărsat. Așa după cum botezul semnifică viața nouă în Hristos, la fel și Cina Domnului, simbolizează hrana pentru susținerea vieții celei noi, adică prin Hristos. Ioan 6:53—57. Aceasta însă, nu însemnează că pâinea este trupul actual (propriu-zis) al lui Hristos, ci numai reprezintă trupul Lui, pe când vinul reprezintă sângele Lui curs pe Golgota.

E lucru natural că botezul, ca simbol al vieții celei noi, trebuie să precedă Cinei Domnului, care semnifică hrana pentru existența acestei vieți. Viața nouă este rezultatul nașterii din nou. Așa dar, pocăința și nașterea din

nou sunt necesare înainte ca cineva să fie botezat sau să ia parte la Cina Domnului.

Baptilștii cred că aceste două simboale, susamintite, au fost încredințate bisericii, compusă din credincioșii adevărați, născuți din nou. Aceasta exclude botezul copiilor mici, care nici nu au puțința de a crede.

Botezul sau Cina Domnului nu cuprind în sine nicio putere de mântuire. Aceasta este o contradicție la ceea ce cred și susțin catolicii, și anume, că cele șapte sacrameente sunt mijloace de mântuire. În ceea ce privește timpul ținerii Cinei Domnului, nu există nicio lege; însă majoritatea bisericilor baptiste s'au învoit să aibă Cina Domnului, cel puțin odată pe lună și mai precis, în fiecare lună, în prima Duminică.

Legământul bisericii

Majoritatea bisericilor baptiste s'au învoit să facă un legământ în scris despre ceea ce cred și ce trebuie să facă în biserică. Un astfel de legământ se citește cel puțin odată pe lună, în prezența membrilor și înainte de împărțirea Cinei Domnului. Acest legământ se numește **Legământul bisericii**. Iată un model de legământ:

„După călăuzirea Duhului sfânt, primind pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și pe baza mărturisirii credinței noastre fiind botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului sfânt, acum, în prezența lui Dumnezeu, a îngerilor și a bisericii acesteia, în modul cel mai solemn și cu bucurie, încheiem acest legământ unul cu altul, ca un singur trup în Hristos.

De aceea ne obligăm, cu ajutorul Duhului sfânt, să umblăm împreună în dragostea creștinească; să ne ostenim pentru propășirea acestei biserici în cunoștință, în sfintenție și în mângăiere; să o facem să înainteze pe calea materială și cea spirituală; să luăm parte regulat la serviciul lui Dumnezeu, la Cina Domnului, să ținem seamă de disciplină și doctrine; să contribuim la susținerea slujitorilor bisericii, cu bucurie și în mod regulat; să luăm parte la cheltuielile bisericii, la ajutorul celor săraci și la răspândirea Evangheliei printre toate națiunile.

Deasemenea, ne angajăm să menținem rugăciune în familie și în secret; să dăm o educație spirituală copiilor noștri; să ne dăm interesul pentru salvarea rudelor și prietenilor noștri; să luăm seama să umblăm cu atenție și veghere în lume; să fim cinstiți și preciși în toate obligațiile noastre; să fim exemplu în toată purtarea vieții noastre; să ne ferim de orice clevețire; să ne reținem de a vinde sau întrebuința băuturile alcoolice (ca băutura); să fim plini de râvnă în stăruințele noastre pentru lățirea Impărăției Mântuitorului nostru.

Totodată ne obligăm să veghiem unul asupra altuia, în dragoste frățească; să ne amintim unul pe altul în rugăciunile noastre; să ne ajutăm unul pe altul în caz de boală și nenorocire; să dezvoltăm simpatia creștinească și interesul de a vorbi unul cu altul; să fim îngăduitori la mânie și totdeauna să fim gata pentru împăcare, amintindu-ne de cuvintele Mântuitorului, ca să căutăm împăcarea, fără întârziere. Matei 5:24, 25.

Deasemenea ne angajăm că, atunci când vom pleca din locul acesta, pe cât e posibil mai în grabă, ne vom alipi la altă biserică, unde vom putea îndeplini spiritul acestui legământ și principiile Cuvântului lui Dumnezeu”.

Promisiuni pentru cei întristați

(Urmare din pag. 3-a)

tepuș, o infirmitate trupească, ce i-a cauzat multă suferință. Pavel s'a rugat de trei ori ca să i-l ia. Rugăciunea lui n'a fost ascultată, dar i s'a dat o promisiune de mult mai mare valoare decât scăparea de durere. „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciuni este făcută desăvârșită”. Dar aceasta a fost un fel de răspuns la rugăciunea lui, un răspuns spiritual. Harul lui Dumnezeu, nu numai l-a ajutat să poarte durerea, ci l-a făcut și să simtă plăcere în slăbiciune. Și el a putut să strige: „Când sunt slab, atunci sunt tare”.

O voi, cei care suferiți, lăsați ca El să lucreze în voi ceea ce vrea! Poate răbdare, poate umilință, poate mai multă compătimire și înțelegere față de suferințele altora. Harul Lui este de ajuns.

LA PICIOARELE LUI — MARIA DIN MAGDALA

de D. Pascu

În timp ce călătoream printre dealurile Galileii, spre Marea Tiberiadei, am trecut printr'un sătuleț mic ce poartă numele de Magdala, satul în care a trăit Maria, care a adus pe Isus, prin lacrămile ei, din nou lângă mormânt, în dimineața învierii; iar pe coasta muntelui Olivilor am văzut mormântul ei, tocmai deasupra grădinii Ghetsimani.

Maria și credința

Epistola către Evrei ne vorbește despre norul de martiri care au devenit eroi, prin credință, și ne sfătuiește să le urmăm pilda. Evangheliile sunt pline de întâmplări care ne vorbesc despre rugăciuni și vindecări, ce s'au făcut prin credință. Din cercul apostolilor se ridică figura lui Petru, care mărturisește despre Isus că este Fiul adevăratului Dumnezeu. Și strălucește atât de frumos în noaptea furtunoasă, pe Marea Galileii, când, prin întunec, aleargă pe valuri până la Isus. El luminează ca un far, destăinuind puterea credinței.

Dar motivul care a făcut pe Maria să plece la mormânt, în dimineața învierii, n'a fost credința. Ea, în acele zile, suferise o mare înfrângere, căci și inimile ucenicilor erau pline de îndoială, pline de nesiguranță. Maria a plecat la mormânt ca să găsească un Hristos mort, într'un mormânt rece. Ea știa că deasupra mormântului stă piatra sigilată, că în jurul mormântului sunt soldați păgâni, așezați de veghe, totuși a plecat mânată de o putere căreia nu i se putea împotrivi.

Maria și ucenicii Domnului

Când Maria a găsit mormântul gol, și-a îndreptat pașii spre ucenicii care au stat mai aproape de Domnul, spre Ioan și Petru. Cuvântul ne spune că ei au fugit până la mormânt. Nici nu se putea ca, Petru, care a scos sabia să abere pe Isus, și Ioan care L-a urmat până sub cruce, să facă altceva. Dar ei au venit până la groapă și, mulțumindu-se cu ce au văzut, au plecat acasă. Nu așa a făcut Maria. Ea a rămas lângă mormânt, unde a văzut ultima oară pe Isus.

Au venit și îngerii care i-au spus că El este viu și au trimis-o la locul unde avea El să întâlnească pe ucenici. Dar, atât cuvân-

tul îngerilor, cât și plecarea ucenicilor n'au avut nicio înrăurire asupra Mariei. Sufletul ei lăncezea după Domnul ei.

Purtarea Mariei este cea adevărată. Ea ne arată adevărata căutare după Dumnezeu, după mântuire. Niciun alt mijlocitor între noi și Dumnezeu, nici îngerii nu ne pot ajuta, numai Isus. Cât de mult seamănă această întâmplare cu cea a sâmenului, care nu s'a mulțumit cu Ierusalimul și cu ce a văzut în templu, ci a trebuit să fie trimis evanghelistul Filip, să-l conducă la Isus, la care a găsit odihna și bucuria sufletului.

Dincolo de credință

Dar, dincolo de credință se întinde imperiul dragostei. Credința te face erou iar dragostea nemuritor. Femeile din jurul lui Isus nu se deosebesc printr'o viziune clară, în ce privește credința, dar, o, cât de sus se înalță în ce privește dragostea!

La picioarele lui Isus, în casa fariseului, plângea o femeie care nu știa să spună nimic despre credință, nimic despre dragoste, dar Isus spune că ea știe să iubească mult. Multor bolnavi le-a spus Isus că vindecarea lor se datorește credinței, dar Mariei din Betania, care știa să-L iubească ascultându-I cuvântul la picioare, îi spune că și-a ales partea cea bună care nu i se poate lua.

Dragostea fără de margini a adus-o pe Maria lângă mormânt, o dragoste ce o simțea numai pentru Isus, care a ținut-o lângă mormânt, o dragoste căreia nu i se putea opune și care a făcut-o să nu asculte de glasul îngerilor, ci să roage pe grădinar să-i dea pe Domnul ei.

Dragostea mișcă inima lui Dumnezeu, mișcă tot universul, acopere multimea de păcate și ne aduce pe Tatăl aproape de noi. Și dragostea Mariei a adus pe Isus din lumea Lui înaltă, ca să-i steargă lacrămile care-i brăzdau fața. Maria nu se trăgea dintr'o familie aleasă, locul ei de naștere nu era vreun oraș cu mare renume ca și Capernaumul. Betsaida, dar dragostea ei o înalță sus, până la Isus, în care a găsit izvorul care stămpără setea sufletului.

La picioarele Lui

Între Isus și ucenicii Lui era o apropiere, o legătură sufletească. Inimile lor tresăltau ori de câte ori îi auzeau glasul. În Evangheliile după Ioan, Isus vorbește despre oile Sale, care aud și înțeleg glasul Lui și-L urmează. Maria își aude numele pronunțat de către Isus, în felul cum numai El știa să-l pronunțe. În glasul Lui era milă, iertare, mângâiere și răspândea dragostea ce întrece orice dragoste pământească. Toma purta pentru Domnul o dragoste mult prea mică față de a Mariei. El dorea să-i pipăie mâinile și picioarele pentruca să creadă în învierea Lui. Maria îl recunoaște și nu așteaptă alte explicații, decât îi cade la picioare, numindu-L Rabuni. Locul unde sufletul nostru se odihnește la Domnul, e **la picioarele Lui**. Acolo și găsește cel obosit, odihna, cel flămând după dreptate, hrana, și cel încărcat de păcate, iertarea. La picioarele Lui înceată plânsul, dispar norii care au întunecat cerul vieții noastre și apare bucuria senină și zilele cu soare. Când Petru a văzut pe Isus pe muntele unde S'a schimbat la față, dorea să facă pentru Isus, Moise și Ilie câte o colibă, ca să poată rămânea acolo pe vecie. La picioarele Lui și-a depus tâlharul de pe cruce inima, când a văzut în El pe Împăratul slavei și dela picioarele Lui, de sub cruce, a preamărit sutașul pe Fiul Dumnezeului veșnic.

Nu știu, cititorule, dacă ai fost vreodată la picioarele Lui. Tânărul bogat a văzut de acolo veșnicia în toată frumusețea ei și cine pleacă de acolo merge spre raiu, spre viață. De acolo a plecat Maria cu bucuria în suflet, cu chemarea de a vesti pe Isus, chemare care a dat un rost adevărat vieții.

FRATELE IOAN ISAAC, (seminarist) a vizitat pe frații din Cernăuți, făcând prin aceasta o mare bucurie tineretului din acest oraș.

ÎN ZIUA DE 23 Aprilie a. e., frații din orașul Sulița-Nouă au avut o mare bucurie cu ocazia vizitei fraților W. Craighead, Bejenaru Niculae, Burlacu Alexei, Nichifor Marcu și alți frați din împrejurimi. După o reîmprospătare duhovnicească, frații s'au despărțit bucurându-se în Domnul.

Din lumea largă

Curiozități științifice. Deși trăim în veacul ințelii, s'a constatat că cetim prea încet și prea puțin. Pentru a veni în ajutorul studenților care se apropie de examene, niște învățați au descoperit o metodă nouă a cetitului, mulțumită căreia se pot ceti 380 cuvinte pe minut.

Se știe că radiul e un mineral foarte prețios, dar se poate găsi numai în cantități extrem de mici. Învățații zilelor de azi caută pe orice cale să extragă acest mineral de preț din fundul oceanelor, unde s'au depus multe minerale prețioase aduse de apele râurilor. Unele zăcăminte de radium sunt în pustietăți de nepătruns și se transportă cu avionul până la rafinerii.

In America de sud bănuie din nou frigurile aurului, adică dorința de a căuta aur pentru o îmbogățire cât mai rapidă. Și e adevărat că există zăcăminte foarte bogate de aur, însă, la o înălțime așa de mare, încât omul alb nu poate suporta clima. Nu de mult, doi ingineri au găsit la o înălțime de 5000 metri, stânci foarte bogate în aur. Au instalat acolo o uzină, ale cărei mașini au fost transportate cu avionul, bucată cu bucată, apoi au chemat sute de muncitori și ingineri. Setea de aur a dus sus pe munți muncitori cu mii. Din 3000 de muncitori, au murit 50 în primele 5 zile, alți 300 în următoarele două săptămâni. Iar ceilalți au lăsat și aur și bani și s'au coborât în grabă la vale, ca să-și scape viața. Atunci uzina a seșzut orele de lucru la 3 ore pe zi și la 2000 lei salar zilnic. Degeaba. Minerii nu pot lucra nici 30 de minute, căci sângele începe să le dea pe nas, pe gură, pentru că aerul e atât de rar încât inima și plămânii trebuie să facă eforturi prea mari. Azi, în loc de a fi trimiși să muncească la mină, muncitorii sunt întâi supuși la un tratament, la o înălțime mai mică, pentru a fi treptat obișnuiți cu clima și lucrul la o mare înălțime.

Ce folos va avea omul dacă va câștiga lumea întregă și-și va pierde sufletul?

Cu începere din luna Mai, până în Noembrie, vom avea ocazia să vedem 10 comete, stele cu coadă, care se vor apropia de pământul nostru, la câteva milioane km

Aceste comete trec cam la 20 de ani prin fața pământului nostru. Însă aceste stele nu se vor putea vedea cu ochiul liber, ci numai cu lunete măritoare. De o ciocnire a acestor comete cu pământul nici nu poate fi vorba.

In America se dă mare atenție creșterii copiilor. Acum s'au înființat într-una din statele Americii de sud, niște colonii școlare pentru copiii dela sate. Aceste colonii de vară au două secții: una pentru mari și alta pentru copii mici. Aici copiii sunt obișnuiți să trăiască laolaltă și sunt instruiți în vederea muncii agricole moderne. Cei mari sunt pregătiți pentru îmbunătățirea agriculturii și industriei dela sate. Mulți copii săraci, vagabonzi, rău hrăniți și neîngrijiți își vor găsi aici un rost al vieții barbare și sănătoase.

Ziua de zece Mai, ziua înălțătoare pentru orice suflet românesc a fost sărbătorită cu mare paradă și solemnitate. La Roma

a avut loc un Te-Deum la biserica Pio-Roman, la care au luat parte dl. și d-na N. P. Comnen, ambasadorul României pe lângă Scaunul Papal.

Chestiunea Danzigului. Presa germană serie că, în Danzig, orașul liber, trebuie să se propună un plebiscit pentru a fi întrebată populația că la care stat vrea să fie încorporată, la Germania sau la Polonia. Dar Polonia a respins această propunere.

De câteva zile încoace s'au produs numeroase incidente împotriva polonezilor, iar serbarea pentru comemorarea mareșalului Pilsudski a fost interzisă de Senatul din Danzig. Polonezii sunt foarte nemulțumiți de acest tratament. Se spune că Senatul ar fi interzis serbarea comemorării morții mareșalului pe o piață publică, pentru înlăturarea unei tulburări. Însă a îngăduit să fie ținută într-o sală.

Libertatea omului și predestinația

(Urmare din pag. I-a)

iască și să ajungă fii ai Săi cât mai mulți oameni. Dar în același timp, acest plan cuprinde libertatea omenească întru totul, ca un lucru foarte principal. Numai astfel putem înțelege Biblia, care, pe de o parte ne învață că Dumnezeu a rânduit totul din veșnicii, iar pe de altă parte, omul e liber să aleagă calea vieții sau calea morții.

Ce mare dar ne-a dat Dumnezeu când ne-a făcut liberi! Dar și ce mare răspundere! Dacă abuzăm de acest dar și mergem împotriva lui Dumnezeu, suntem pierduți pentru todeauna. Dacă, însă ne folosim de această libertate pentru a ne preda Lui și a ne jertfi pentru cauza Sa, porțile cerului sunt larg deschise înaintea noastră și oportunitățile veșniciei în tovărășia lui Dumnezeu ne sunt moștenirea noastră! Jos putem cădea dacă ne folosim rău de libertate și sus ne putem înălța dacă o întrebuițăm pentru a sluji pe Dumnezeu din dragoste! Ce faci tu cu libertatea ta?

Moartea fr. Gheorge Iancu

Fratele Gh. Iancu din Moldova Nouă, jud. Caraș a încetat din viața pământească, în ziua de 8 Mai a. c., după o scurtă suferință.

În anul 1919, când a venit pentru prima oară la noi în comună vestea Evangheliei, fr. Gh. Iancu a crezut și s'a hotărât și a început să lucreze în unire cu frații, ca bun sfetnic și încurajator în lucrul Domnului, al predicatorilor în neceazurile lor, cât și al bisericii în care a fost ca un stâlp și în care a servit 18 ani ca secretar și casier conștiincios, lucrând ca pentru Domnul.

Dărniciile lui în cauza Evangheliei, a orfanilor și a bisericii, sunt o comoară a lui în împărăția lui Dumnezeu. Ceea ce a fost Găcu pentru veacul apostolilor, acela a fost printre noi fr. Gh. Iancu. Și pentru faptele lui bune îl plâng toți câți l-au cunoscut.

Înmormântarea s'a făcut în ziua de zece Mai. Serviciul a fost condus de fr. I. Craiovean, păstorul bisericii, ajutat de frații D. Goga, M. Sorescu, C. Popescu și C. Buriman. La înmormântare au luat parte d-nii conducători dela Serv. Tehnic, d-l primpretor, d-l notar, d-l primar, d-l subrevizor, precum și cantonierii din plasă, toți prieteni și cunoscuți ai fratelui decedat și mult norod. Fr. N. Arcan și Păscu ne-au condus în cântări. Dumnezeu să mângăie pe sora intristată, cu cei 4 copilași.

I. CRAIOVEAN

Există viață dincolo de mormânt?

Viața după moarte

de L. L. Sezonov

Ce dovezi avem că există viața după moarte? Putem noi fi siguri de această viață de dincolo de mormânt? Iată întrebările la care vom încerca, pe cât e cu putință, să răspundem în acest articol.

Intrebarea de veacuri

Această întrebare e foarte veche. Oamenii din toate veacurile au încercat să afle răspunsul cu tot dinadinsul. Viața după moarte e o problemă a întregii omeniri. Omenirea întreagă, totdeauna a fost dornică să afle răspunsul dacă există o astfel de viață după moarte.

Egiptenii, încă din timpurile cele mai vechi, au crezut și au învățat continuarea sau nemurirea dincolo de mormânt. „**Cartea Mortii**” egiptenilor, se ocupă foarte pe larg de toate amănuntele unei vieți de după moarte. Ea descrie foarte interesant pelerinajul sufletului prin toate întâmplările unei călătorii dincolo de mormânt. Credința într-o viață după moarte la egipteni, era foarte răspândită și ocupa un loc de frunte în gândirea și obiceiurile lor. Egiptenii credeau că sufletul celui mort, dincolo de mormânt, va avea nevoie de anumite lucruri de pe pământ și, în deosebi, de trupul acesta. De aceea, acest trup trebuia păstrat cu orice chip, pentru că însuși **existența** sufletului, dincolo de mormânt, atârna de păstrarea cât mai bună a trupului. Din această pricină, Egiptenii practicau **imbalsamarea** trupului. Corpul mortului imbalsamat se numea **mumie**. Egiptenii, au fost cei mai mari experți și doctori iscusiți în pregătirea mumiiilor. Imbalsamarea mortului se făcea cu ajutorul diferitelor spălături lăuntrice, ungeri cu diferite uleiuri mirositoare și scoaterea intestinelor și a creierului etc. Astfel pregătit, mortul era înfășurat în fășii înguste de pânză și uns cu gumiarabic. Imbalsamarea odată sfârșită, mortul — mumia, — era așezat în sicriu și înmormântat în morminte de piatră, cunoscute sub numele de **piramide**. Pentru imbalsamarea mortului se cerea între 40—70 zile. Mortii imbalsamații nu mai putrezeau.

Babilonienii, dimpotrivă, aveau o cunoștință foarte redusă sau săracă despre viața după moarte. De fapt, ei nu aveau nicio plăcere să se gândească măcar la această viață de dincolo de mormânt. Babilonienii o priveau ca o viață

foarte tristă, mohorită și neplăcută. Locuința morților era asemenea unui loc întunecos, sub pământ, plin de șoareci, care mișunau în toate părțile, iar praful și păianjenii așezat peste tot. Sufletele celor morți, după credința vechilor babilonieni, se hrăneau cu praf și noroiu.

Grecii și Romanii aveau cunoștinți foarte incomplete și mămăntesti. Mulți ajungeau în stare de disperare. Pe pietrele de mormânt, ale romanilor, adeseori se scria **ADIO**, cuvântul care descria desnadejdea lumii păgâne.

Evreii aveau siguranța vieții de după moarte, dar nu aveau destulă lumină sau cunoștință despre ea. Vechiul Testament vorbește, chiar foarte des, despre „Locuința Morților”, dar fără să fie clar și precis îndeajuns. Ei aveau siguranța acestei vieți, fără să aibă și o cunoștință în ce privește toate amănuntele ei.

Creștinii însă, au și siguranța și lumina deplină în ce privește viața de după moarte. Domnul Isus Hristos, prin învățăturile și învierea Lui, a scos la viață adevărurile despre lumea de dincolo de mormânt. Isus a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”. Ioan 11. 25.

Dorința vie după nemurire

Omul dorește și, în chip instinctiv, caută după o viață dincolo de mormânt. Această dorință după nemurire se găsește, mai mult sau mai puțin, la toate rasele, națiunile, și limbile omenirii. În scrierile vechi ale lui Plato, Aristotel, Socrate etc., găsim această dorință vie a omului după nemurire sau după o viață după moarte. Sufletul nostru e asemenea păsărilor călătoare care, toamna, încep să-și ia zborul din țările friguroase spre cele cu clima mai dulce, mai caldă. Omul totdeauna a dorit după o țară mai dulce, o climă mai prielnică, cu mai mult soare și cu mai multă bucurie și liniște. Omul chiar dacă umblă pe pământ, gândește totuși la stele.

Nedreptățile de pe pământ

ar fi o altă dovadă care ne-ar încuraja să credem că există viață dincolo de mormânt. Aici pe pământ, **răul** nu e totdeauna pedepsit, și **binele** nu e totdeauna răsplătit cum ar trebui. De aceea, omenirea întreagă așteaptă o altă viață, decât aceasta de pe pământ, **unde** răul va fi pedepsit și binele răsplătit cum se cade.

În acea viață chiar un pahar de apă își va primi răsplata lui, și orice cuvânt rău își va păstra pedepsa lui.

Firea omului

Omul e o creatură minunată. Prin trupul său excelent și, în deosebi, prin sufletul său divin, omul a ajuns **COROANA** creațiunii lui Dumnezeu. Dar această creatură, deosebită în felul ei, omul, de abia dacă trăiește 50—70—100 de ani. O viață într'adevăr atât de scurtă! Celelalte ființe, cu mult mai neînsemnate decât omul, duc o existență pe pământ mai lungă decât omul. Sunt animale și plante care întrec, prin vârsta lor, pe bietul om. De aceea, e drept să gândim că omul care a fost creat atât de minunat, n'a fost creat numai pentru o viață atât de scurtă pe pământ. Rostul sau tâlcul existenței omului e dincolo de zare. **Acolo**, dincolo de mormânt, omul va fi în stare să-și desvolte calitățile și capacitățile sale extraordinare, până la maximum.

HRISTOS

Dar dovada cea mai învederată a unei vieți de după moarte este însuși Domnul Isus Hristos. El a venit și a învățat pe oameni că există o astfel de viață dincolo de mormânt. El a vorbit adeseori despre această viață și, prin învierea Sa din morți și înălțarea la cer, a confirmat existența vieții de dincolo de mormânt.

Credința într-o viață după moarte este o mare mângâiere pentru credincioși. Credința noastră **știe** lucrul acesta, pentru că este o încredere neclintită în lucrurile de dincolo de zare și o puternică încredințare a lucrurilor care încă nu se văd. Mortii în Hristos trăiesc și au parte de o viață cu mult mai bună decât cea de pe pământ. Într'adevăr, după cum a zis Domnul nostru, Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii. Din această pricină, moartea, pentru credincioși, nu este o experiență de care să se teamă, nici care să-i întristeze. Moartea este „**ZIUA INCORONĂRII**” noastre. Moartea este începutul unei vieți mai depline, mai glorioase și mai aproape de Dumnezeu.

Dar în același timp, moartea este un **avertisment** sau o înștiințare pentru cei necredincioși. **E lumina roșie** care vestește o apropiată primejdie sau mare pericol pentru cei necredincioși.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Să nu înfrunzi pe Dumnezeu

În cimitirul unui oraș se află un mormânt mare în formă pătrată, iar pe creștetul mormântului se înalță un frumos smochin. Se spune că acest mormânt e al unui ateist, care, pe patul de moarte ar fi spus celor care îl înconjurau: „Dacă este Dumnezeu, El va face să crească pe mormântul meu un copac”. Și a lăsat să i se acopere mormântul cu o piatră mare și grea. Piatra a fost spartă în două de către micul smochin, care e singurul pom în tot cimitirul.

Dumnezeu face minuni în orice vreme, totuși El nu se lasă batjocorit. Și e groaznic lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu când știi că L-ai înfruntat, în loc să-I aduci laudă. El te caută și azi și Se lasă găsit de oricine. Vino la El și vei găsi odihnă și pace sufletului tău înstrăinat.

Religia celor mari

Talleyrand a fost un mare om de stat al veacurilor trecute. Într-o zi veni la el un filosof al necredincioșilor de atunci și zise: „Eu vreau să găsesc o religie nouă”. „Atunci va trebui să o faci d-ta”, răspunse marele om. „Pentru ce și cum asta?”, întrebă filosoful. „Va trebui să te lași și d-ta răstignit și apoi să înviezi. Numai așa religia d-tale va fi religie primită”.

Suferințele Domnului pentru păcatele noastre și învierea Lui, fac gloria Creștinismului.

Patru sufe de cerșitori

Fostul baron Hirsch primea într-o zi până la 400 de scrisori cerșitoare, dar nu le răspundea niciodată, cu toate că în fiecare an cheltuia suma fabuloasă de 3 milioane lire.

Noi avem în ceruri pe Unul, care primește mai mult decât 400 de cerșitori, nenorociți, păcătoși pierdați într-o singură zi, și niciodată nu s'a întâmplat să-și întoarcă fața dela ei. Căci El, cu adevărat dă fiecăruia o avere cu mult mai mare decât 3 milioane lire, El dă viața veșnică. Ai primit-o și tu?

Stai oriunde

În timpul unei mari bătălii dintr'un războiu civil, un recrut care s'a pierdut de camarazii săi în învălmășala luptei, se apropie de general și întrebă cu teamă că unde „să stea”. „Să stai?” tună generalul, „stai oriunde, căci e luptă pe toată linia”.

„Stai oriunde”, ne spune Generalul nostru ceresc, „căci luptă cu cel rău e oriunde”. E luptă și în tine, în inima ta, e luptă și în inima fratelui tău, a vecinului tău și în a străinului pe care încă

nu-l cunoști. Unde găsești un om, e luptă sfântă contra celui rău. Ia cu tine arme oriunde și te luptă pretutindeni.

Un vestit pictor

mort nu demult, a spus următoarele cuvinte minunate: „Moartea este sfârșitul tuturor lucrurilor, dar ea nu este sfâr-

șitul”. Într'adevăr, moartea este numai poarta spre viața adevărată.

* * *

Când ești ispitit să comiți o faptă ticăloasă, respectă-te, cu toate că nu te vede nimeni.

Ausoniu

Urmele faptelor

(Urmare din pag. 2-a)

bine, totuși trecutul lui fără Dumnezeu, firea lui veche, cu faptele ei bieșlemale, nu pot fi înlăturate. Acesta este adevărul. „...Nu' prin fapte, cu să nu se laude nimeni”. Efes. 2, 9. Trecutul rămâne ca o amenințare grozavă și de neînlăturat prin merite sau puterea noastră, dar pentru cel ce cu adevărat dorește izbăvire de trecutul său, dorește ștergere-lui, există un singur mijloc: „...Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. I Ioan 1, 7. Aceasta este singura scăpare și ca cineva să poată avea parte de ea, trebuie să creadă din toată inima aceste cuvinte, să creadă că Domnul Isus a murit în locul și pentru păcatele lui și va fi scăpat. Trecutul de păcat, cu toate urmările lui, nu poate fi înlăturat prin mijloace ome-

nești, de nimeni. Chiar dacă ai reuși să-l uiți și dacă l-ar uita chiar și cei ce au suferit de pe urma lui, totuși va veni o zi, când urmările acestui trecut te vor ajunge. În ziua judecării lui Dumnezeu, trecutul, dacă n'a fost șters prin sângele Domnului Isus, va sta în fața ta în toată grozăvia lui și va deveni pentru veșnicie „viermele care nu doarme și focul care nu se stinge”.

Celitorule, dacă te afli împovărat de un astfel de trecut, vino la crucea Domnului Isus, crede în jertfa Lui ca făcând pentru tine și atunci faptele trecutului tău, trânt fără Dumnezeu, vor fi șterse și nici urmele lor nu le vei mai avea pe conștiința ta, ca să te întristeze, ci te vei bucura o veșnicie întreagă de darul lui Dumnezeu prin Isus Hristos: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință și aceasta nu vine dela voi, ci este darul lui Dumnezeu”.

În fiecare casă

trebuie să fie o BIBLIE. Căci, după cum corpul are trebuință de hrană, tot așa sufletul are nevoie de Pâinea și Apa vieții.

Comandați BIBLIA și TESTAMENTE dela Depozitul nostru. BIBLIA de buzunar cu 100 lei. Da masă cu 140, 170 și 300 lei. TESTAMENTE cu 20, 30 și 40 lei.

CÂNTĂRILE SIONULUI cu 60, 70 și 80 lei bucata. Dela 10 bucăți în sus, dăm rabat de 10 la sută.

SUNETELE EVANGHELIEI cu 25 lei bucata. Carte de cântări pe note.

CALĂTORIA CREȘTINULUI, broșată, cu 100 lei și legată cu 120 lei.

ISTORIOARE pentru copii, cu 18 lei. BISERICILE NOU-TESTAMENTALE, cu 8 lei. INIMA VECHIULUI TESTAMENT, cu 15 lei.

Precum și alte cărți spirituale, comandați dela:

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

ARAD, Str. Fabricii 20.

Orice comenzi sau ramburse să fie trimise numai la această adresă.

DELA UNIUNE

Rugăm pe frați, ca ajutorul ce-l trimit pentru Uniune, să-l trimită numai pe adresa casierului Uniunii, care este fr.

Truța Petru, București 2, str. Berzei 29.

Să nu se mai trimită pe adresa Uniunii sau pe adresa fr. secretar, căci întâmpinăm greutăți cu ridicarea banilor.

Pe cotorul mandatului să se scrie deslușit: pentru Uniune.

Recunoaștem cu mulțumire că s'au mai primit următoarele sume pentru Uniune:

Copăcean Mihai, Stinapari, lei 20. B's. Bapt. Grăniceri, Budui Gh., lei 620. Bis. Bapt. Ciobureciu, Tighina, lei 110. Bis. Bapt. Mihalți, Alba, lei 170. Bis. Bapt. Alparea, Băldia Nicolae, lei 310. Bis. Bapt. Buchini, lei 150. Bis. Bapt. Mîlas, lei 222.

Casier: Truța Petru, str. Berzei 29. București 2.

DELA SOCIETATEA MISIONARĂ BAPTISTĂ

Recunoaștem cu mulțumire că s'au mai primit următoarele sume pentru Misiune:

Cicortăș Iosif, București, lei 200. Stanciu Dumitru, Turnu Măgurele, lei 296. Bis. Bapt. Buzdugani de Sus, lei 180. Bis. Bapt. Comorouca, lei 100. Mihai Săsău, Iași, lei 100. Copăcean Mihai, Stinapari, lei 31. Școala Duminecală Curtici, Clasa Lidia, lei 60. Marcel Climov, Tichilești. Tulcea, lei 98.

Casier: Truța Petru, str. Berzei 29. București 2.